

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

1. Dies Augusti. Mortalium vita conteritur, die diei succedente, Solisque cursibus; nunc accedentibus, nunc recedentibus. Gregorius Thaumaturgus in Eccles. c.1.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

I. DIES AUGUSTI.

Mortalium vita conteritur, die diei succedente, Solisque cursibus; nunc accedentibus, nunc recedentibus. *Gregorius Thaumaturgus in Ecclesiast. c. 1.*

Tempore I.
rectè utendum.

Est homo pietate vacuus, atque adeò perditus: cui vacat tempus perdere. Ecce modò cœli mensor Sol delapsus est ad mensem Augustum, cave ne hoc tempus tibi reddas male utendo angustum. Ut hujus, quem auspicias, mensis tempore, utaris cum fœnore, Æternitatem tibi propone, quæ omnia complectitur tempora. Æternitas, quolibet puncto temporis possidet omnia tempora, illisque omnibus adest, quæ vel jam peperit, vel potest parere infinita annorum successio. Est igitur Æternitas momentum stabile, permanens, & fixum, quo tanquam alveo sic fluunt omnia, ut nunquam effluant, sed fugientibus per sese ubique perpetuò adsit. Contra, Tempus, punctum volatile, & si substiterit, periturum secum urget, rapitque in continuatum interitum universa. Et sicut diei immensitas spatia infinita in atomum colligit, sic ejus æternitas innumera sæcula puncto individo comprehendit. Hinc verò fit consequens, ut quibus malis Æternitas, bonisve accedit, iis addat incrementa duo, quæ nullam habent comparationem. Primum quiddem, diuturnitatem nunquam morituram, quæ si bonis accedat levibus, ea inæstimabili pretio supra quodvis excellentissimum, sed caducum bonum attollit. Nam si dies una, in atriis Domini millibus die-

Augustus.

Tessera.

395

dierum vitæ hujus anteponenda est, quid annus?
quid anni? quid sexcenti? ævumque infinitum, num
infinito pretio censendum?

II. Quis verò sapiens, si detur optio, non malit
Martyrum omnium cruciatus, omnium probra, &
supplicia reorum centenis decies annorum millibus
perpeti, quandoque tandem absolvendis, quam
dentis unius acutum dolorem, nullis sæculis miti-
gandum? utpotè, quem facit æterna longinquitas in-
tolerabilem. Nos igitur, stultè improvidos, qui cru-
ciatus inferorum æternos, levibus his nostris, dum
vivimus, perpeffionibus non antevertimus, nec ter-
remur toto sempiterni incendiî furore, dum tempo-
rarias molestias nimium vitamus, quibus æterna
redimere possemus. Sic tamen res habet; ut boni
cujusvis, esto domunculæ unius, æterna possessio
benè ematur toto omnium bonorum pretio, quæ
cum tempore labuntur. Una certè in cælis oculi, aut
sensus alterius voluptas, licet sola, sed tamen perpe-
tua, bonis omnibus caducis præponderat. Alterum,
quod rebus de æternitate advenit incrementum; ex
perceptione oritur præsentis doloris, aut jucundi-
tatis in perpetuum futuræ. Totum enim commo-
dum, quod potest res aliqua infinito tempore affer-
re, in unum æternitas colligit, & simul percipi facit.
Ut si tota voluptas, quæ potest ex lautissimo innu-
merabilium annorum convivio in unum colligatur;
futura est infinite major, ac melior: sic pœnas illas
immortales, etsi brevi tantum parte sui existant; to-
tas tamen simul statuit animos præsentis æternitas,
illique ex iis infinitum quendam inurit perpetuo dolo-

dolorem. Configat hoc utinam salutari nos metu duplex telum; tormentorum infinitas, & infinitatis collectæ acerbitas, quæ illic damnatos, incomparabili cruciату in momenta singula transfigunt.

III. Addo & tertium, ex Æternitate, rebus adveniens incrementum; ut non præsentis solum, aut futuræ; sed præteritæ quoque, tum Beatos in cælo, tum in orco fontes afficiunt; utque illos antea cta vita mirabiliter pascit, ac recreat; & gestis olim virtutibus suavissimè oblectat: sic istorum dolorem, patratorem imagines scelerum, & veterum voluptatum oberrantia simulachra, diritate incredibili cumulant: lætitiarum verò labilium, quantulacunque est stilla præsens, quam unam lambimus, futuri timore, & præteriti experienciâ vel amarescit, vel desipit. Cum igitur constet, sempiterna esse omni modo caducis meliora; speretis his, generoso fastu ad illa fortiter contendamus; & adhuc in terris positi, Æternitatem, imitando, promerendoque præcerpamus. Nam, ut suaviter Bernardus, (a) *Paupertate, mansuetudine, & fletu renovatur in anima similitudo quadam, & imago Æternitatis, omnia tempora complectentur: dum paupertate, futura meretur; mansuetudine, sibi presentia vendicat; luctu pœnitentiæ, præterita quoque recuperat.* Dulce est æterno, & immenso Bono, nostri hujus ævi nihilum mutare. Optabile hiantibus in altum inferorum cavernis, sua sursum cælo gaudia ostentante, obiter aliquid perferre: ut hæc emas, illas redimas. Quid denique optabilius, quam æterna peccati damna mœrore modico sarcire; & quod

(a) Serm. I. in festo Omnium Sanct.

Augustus.

Tessera.

597

quod esse per se nequit infectum, efficere, quasi nunquam sit factum. Hæc facis modico fletu. Itaque

Fle pro peccatis; in cælum scandere si vis.

2. DIES AUGUSTI.

Beatus, qui amat te; & amicum, in te; & inimicum, propter te. *S. August. l. 2. Confess. c. 9.*

Inimici 1. **H**abet Charitas angustum sinum, non tantum, quod est injuriæ remittenda. etiam Ethnicorum, ad amicos; sed quod Christianorum, ad inimicos sese explicat, adeoque omnes suo amplexu implicat. Quisquis eâ pollet, injurias non modo lubens admittit, sed gaudens remittit. Non nescius maximum esse supplicium injuriæ illatæ, intulisse: adeoque gravius esse, injuriam facere, quam accipere. Inimicos diligere, iisque injurias remittere, non tantum decet, sed oportet: quia Deus illud non tantum ut amicus consulit, sed ut Dominus præcipit: Christus illud non modo suadet, sed jubet. Quid, inquires? ergone illum onerabo beneficiis, qui tot me infectatus est maleficiis? Ipse mihi atrocem intulit injuriam, & ego referam illi gratiam? Ergone pro illo piè precabor, qui mala mihi omnia imprecatur? Is odio mei rabidus, ubique me persequitur, & ego amore illum prosequar? Non potest fieri: repugnat naturæ, pugnat contra rationem, excedit hominis vires. Itane verò? ergone illa tibi censetur prudentia, malle se perdere, quam inimico parcere? præstare potius esse malum, quam pati mala? satiùs esse,

Pp 3

esse,